

δὲ τῶν κλοπῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ νὰ συναγάγῃ πλοῦτον) Κεφαλλ.

Β) Μετβ. 1) Αὐξάνω, πολλαπλασιάζω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπ. (Μάν. Μεγαλόπ.) κ. ἄ.: Χριστὸς ἀφέντ'ς νὰ τ' ἀβγατέν' κι νὰ τὰ πληθέν'! (εὐχὴ ἐπαίτου) Ἀδριανούπ. 2) Συνδέω δύο ἀντικείμενα πρὸς αὐξησιν τοῦ μήκους Ἦπ.: Ἀβγατένουν δὐὸ τριχίς κι ρίχτουν τοῦ γ' βᾶ (κουβᾶ). Πβ. ἀβγατίζω.

ἀβγατερός ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω-ἀβγατῶ κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ερός καὶ τὰ ὁμοίως ἐκ ρ. παραγόμενα, ὡς θλίβω-θλιβητερός, κόφτω-κοφτερός κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθη- νᾷ 29 (1917) 205.

Ὁ αὐξανόμενος, ὁ πληθυνόμενος, συνήθως ἐπὶ τροφῶν αὐξανομένων ἐν τῇ βράσει κατὰ ποσότητα ἐνθ' ἄν.: Ρύζι ἀβγατερό, φασόλια ἀβγατερά κτλ. Καλάβρυτ. Αὐτὸ τὸ φαεὶ δὲν εἶναι ἀβγατερό Κεφαλλ. Συνών. ἀβγατισιάρης, ἀβγατιστερός, ἀντίθ. ἀβγάτιστος.

ἀβγατίδι τό, Ἀθῆν. Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἄ. ἀβγατῖδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι κατὰ τὰ πολλὰ ἐξ οὐσιαστικῶν παράγωγα. Πβ. τὰ ὅμοια πριονίζω-πριονίδι, σκουπίζω-σκουπίδι κτλ.

1) Πρόσθετον τεμάχιον ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου συμπληροῦται ἢ προσανξάνεται τὸ ἔνδυμα Ἀθῆν. Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ.: Τὸ σκουτὶ ἔχει ἓνα ἀβγατίδι Σουδεν. Θὰ βάλῃ ἓνα ἀβγατίδι 'ς τὸ ροῦχο, γιατί ἐκόντυνε αὐτόθ. Ὅλο ἀβγατίδια εἶναι τὸ φόρεμα Ἀθῆν. Συνών. ἀβγάτισμα 1 β, ἀβγατούδι. β) Πληθ. μικροὶ πρόσθετοι πλόκαμοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς φυσικοὺς προστιθέμενοι διὰ νὰ αὐξηθῇ τὸ μήκος αὐτῶν ἀφιεμένων ἐλευθέρων πρὸς τὴν ὁσφὺν Θράκ. (Ἀδριανούπ.).

ἀβγατίζω, ἐβγατίζω Κύπρ. Χίος ἀβγατίζω κοιν. καὶ Κορσ. Πόντ. (Τραπ.) ἀβγατίζον Β.Εὐβ. Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. Σάμ. κ. ἄ. ἀβγατίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀβγακίχον Τσακων. βγατίζω Κρήτ. Κυκλ. (Θήρ. Κύθν. Νάξ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Λακων.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Τῆλ. Χίος κ. ἄ. βγατίζ-ζω Σύμ. βκατίζω Κύπρ. βγαρτίζω Κρήτ. βγατίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀβγατῶ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἦπ. (Κόνιτσ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπ. (Βασαρ. Λακων.) κ. ἄ. ἀβγατάω Πελοπ. (Λακων. Μεσσ.) ἀβγατάου Ἦπ. (Ἀρτ.) Θεσσ. Πελοπ. (Τριφυλ.) ἀφγατάου Θεσσ. βγατάω Πελοπ. (Λακων.) Παθ. ἀβγατίζουμι Ἦπ. Ἐνεργ. μετοχ. ἀβγατίζοντα Πελοπ. (Λεντεκ.) Παθ. μετοχ. ἀβγατιζόμενος Παξ. ἀβγατιζόμενος Παξ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἐκβατὸς γενομένου ἐγβατὸς καὶ περαιτέρω ἐβγατὸς κατ' ἀντιμετάθεσιν γραμμάτων καθὼς καὶ ἐκβάλλω-ἐγβάλλω-βγάλλω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 6 (1909/10) 92 κέξ. Ὁ τύπ. ἐβγατίζω ἤδη παρὰ Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ Στίχοι στ. 176 (ἔκδ. Wagner σ. 69) «ὁ μάστορας ὁ ζαριστής πιστεύγει νὰ ἐβγατίσῃ». Ἐν τῷ τύπ. βγαρτίζω τὸ ρ ἐγεννήθη κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ὡς πρὸς μίαν σημ. συνων. ξεβγαρτίζω.

Α) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι, πληθύνομαι, συνήθως ἐπὶ τροφῶν κοιν.: Τὸ ρύζι τὸ καλὸ ἀβγατίζει πολὺ 'ς τὸ βράσιμο. Τὸ φαεὶ ἀβγατίζει. Ἀβγατίζει τὸ ψωμί ἂμ' ἀνεβῆ κοιν.

Τ' ἀλεύρι τὸ καλὸ ἀβγατάει Λακων. κ. ἄ. Τὸ φαεὶ ἀβγάτισε σήμερα Φιλιππούπ. Μετὸ λᾶδι ἀβγατίζει ἡ ἀλιάδα (σκορδαλλιά) Ἰθάκ. Ὅταν τρώς κορέας ἀβγατίζει καὶ τὸ ψωμί (ἦτοι ἐπαρκεῖ περισσότερο χρόνον) Παξ. Εἶναι φαεὶ ἀβγατιζόμενο, ὅχι σὰν τὸ κορέας ποῦ χάνεται μέσ' 'ς τὸ τσουκάλι αὐτόθ. Συνών. ἀβγατερό, ἀβγατιστερό, πληθερό. 2)

Προχωρῶ, πηγαίνω καλά, προκόπτω, προοδεύω σύνθηθ.: Δὲ βγατίζει ἡ δουλειὰ Κρήτ. Δὲν ἀβγατίζ' ἡ δ' λειὰ Ἰμβρ. Ἡ δουλειὰ ἀβγατίζει Μῆλ. Ὁ ἀργάτης ἀβγάτισε (ἐπροχώρησεν ἐν τῇ ἐργασίᾳ) Λακων. Πορπατεῖ, ἂμ' ἐν ἡβγατίζ-ζει Σύμ. Δὲ βγατίζει ὁ μύλος (δὲν ἐργάζεται καλά, ἦτοι ἀλέθει ὀλίγον) Κρήτ. Βγατίζει τὸ χωράφι-τὸ κριθάρι (προχωρεῖ καλὰ ὁ θερισμός του) Τῆλ. Βγατίζουν οἱ ἐλαῖες (ἀποδίδουν ἀρκετὴν ποσότητα ἐλαίου) αὐτόθ. Ἐτσι δὲ βγατίζει ἡ δουλειὰ σου Χίος. β) Προχωρῶ περισσότερο ἄλλου, προσπερνῶ Σάμ.: Ἐλα νὰ δοῦμι ποιὸς θ' ἀβγατίσ'. γ) Ἀπρόσ. πηγαίνει καλά, συμφέρει Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.): Δέ με βγατίζει Κρήτ. Δὲν με βγατίν-νει Λιβύσσ. 3) Μεταφ. ἀπαλλάττομαι τῆς δυστυχίας, ἀνακύπτω ἐκ τῆς ἀφανείας, προάγομαι, εὐτυχῶ Πόντ. (Τραπ.)

Β) Μετβ. 1) Αὐξάνω, προσανξάνω, μεγαλώνω, πολλαπλασιάζω κοιν.: Θὰ τ' ἀβγατίσω τὰ χτήματά μου. Ἐφέτος θ' ἀβγατίσω τὴ δουλειὰ μου. Τοῦ ἀβγάτισε τὸ μιστὸ κοιν. Ἀβγάτ'σε τὸν παρὰ τ' Ἰσραελλ. Παρρευτήκαν, ἀβγάτισαν γγόνια καὶ γγόνια! αὐτόθ. Ἀβγάτισα τὸ δρόμο (ἐπετάχυνα τὰ βήματά μου, ὥστε νὰ προχωρῶ περισσότερο) Λακων. || Φρ. Οὐ Θεὸς νὰ τ'ς ἀβγατῇ τ'ν ἱλῖδα! (εὐχὴ) Ἦπ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ ἄλογο ἀβγατάει μοναχὸ του τὴν ταγὴ (ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἱκανότητός του εὐδοκίμει) Λακων. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἦταν π' ἀναστέναξε, ποῦ στάθη τὸ καράβι; ἂν εἴν' ἀπὸ τοὺς δούλους μου, ρόγα νὰ τ' ἀβγατίσω

Πελοπ. (Αἴγ.) β) Προσφέρω περισσότερα, ὑπερτιμῶ, πλειοδοτῶ ἐν πλειστηριασμῷ κτλ. Β.Εὐβ. Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. κ. ἄ.: Ἀβγάτισε καὶ τὸ πῆρε Θράκ. 'Σ αὐτὸ ποῦ δουνι θ' ἀβγατίσουν γὼ Σάμ. Συνών. ἀπανωβάνω. 2) Ἐπισπεύδω, τελειώνω, ἀποπερατώνω τι Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Σίφν. Χίος κ. ἄ.: Ἀνηλα πιάσαμε τὴν πλύσι κι ἀκόμα ν' ἀβγατίσωμε! (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἡρξίσαιμεν τὴν πλύσιν καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελειώσαμεν) Ἀπύρανθ. Ἐβγατίσαμε τοσοὶ δουλειὰς αὐτόθ. Θὰ τ' ἀβγατίσωμε σήμερα τὰ οὐκα (ἦτοι θὰ ἀποπερατώσωμεν τὴν συγκομιδὴν τῶν σῦκων) Ἄνδρ. Ἡστρωσέ μου ὁ καιρὸς καὶ βγάτισα (ἐγένινεν ὁ καιρὸς εὐνοϊκὸς καὶ ἐτελείωσα) Νάξ. Ἀλ-λα ποῦ ναι δροσικὸ νὰ τ' ἀβγατίσωμε (ἐμπρὸς τῷ ποῦ εἶναι δροσιὰ νὰ τὰ τελειώσωμεν) Σίφν. Ἐλα, βγάτιζε, κ' ἡβράδγαξε Θήρ. Ἐβγατίσαμε (ἐτελειώσαμεν δηλ. τὴν ἐργασίαν μας) Χίος Κοίταξε ν' ἀβγατίσης μάνε μάνε (σπεῦσε νὰ ἔλθῃς ταχέως ἐννοουμένης ἢ μὴ ἀποπερατώσεως ἐργασίας τινὸς) αὐτόθ. Ἀβγάτισες τὸ ἡρθε (ἐπρόλαβες νὰ ἔλθῃς) Ἄνδρ. Πβ. ἀβγατένω.

ἀβγάτισι ἡ, ἐβγάτισι Μύκ. ἀβγάτισι Ἀθῆν. Θράκ. Κύθν. κ. ἄ. ἀβγάτισ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω.

1) Αὐξησις, πολλαπλασιασμός Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γ'ροῦνα γι' ἀβγάτισ' (θῆλυς χοῖρος κατάλληλος διὰ πολλαπλασιασμόν τοῦ εἶδους). 2) Αὐξησις τῆς τιμῆς, ὑπερτίμησις τῆς ἀξίας πράγματός τινος, οἷα συνήθως γίνεται ἐν πλειστηριασμῷ Θράκ. κ. ἄ. Συνών. ἀβγά-

τίμα 2, ἀβγάτωμα. 3) Τὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ ἔπλα, τὰ ὅποια τρόπον τινὰ θεωροῦνται ὡς προσθήκη τῇ οἰκίᾳ Κύθν. Μύκ. κ. ἀ.: Ἀβγάτισι τοῦ σπιτιοῦ Κύθν. || σμ.

Τὸ σπῖτι καθὼς βρίσκεται μετὰ τῇ συγκρίσει του, κατῶγει καὶ τὸ μαγειρεῖο μετὰ τὴν ἐβγάτισί του.

Μετ. Συνών. ἔφρεσι, μεσαρεά. 4) Αὐξήσεις, προσαύξησης κατ' ἑκτασιν πράγματός τινος Ἀθῆν. κ. ἀ.: Τὸ φόρος εἶναι στενόν, θέλει ἀβγάτισι Ἀθῆν. κ. ἀ. Συνών. ἀβγάτισμα 1.

ἀβγατισιά ἢ, Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Παράλληλος σχηματισμός παρὰ τὸ ἀβγάτισι. Ἰδ. Κλοντου Γλωσσ. Παρατηρ. 507 κέξ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. 2², 340.

Πλήμμυρα ποταμοῦ.

ἀβγατισιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ὕβγατισιάρης Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγάτισι.

Ὁ αὐξανόμενος, ὁ πληθυνόμενος, ἐπὶ τροφῶν: Ὑβγατισιάρης. Συνών. ἀβγατερός, ἀβγατιζόμενος (δι' ὃ ἰδ. ἀβγατίζω), ἀβγατιστερός, πληθερός.

ἀβγάτισμα τό, σύνθηθ. ἀβγάτ'σμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἀ. ἀβγάτ'μα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω. Τὸ ἀβγάτ'μα παρὰ τὸ ἀβγάτ'ημα ἐκ τοῦ ἀβγατῶ.

1) Ἡ προσαύξησης πράγματός τινος κατὰ ποσὸν ἢ κατ' ἑκτασιν σύνθηθ.: Τὸ φουστάνι - τὸ φόρεμα θέλει ἀβγάτισμα σύνθηθ. Συνών. ἀβγάτισι 4. β) Πρόσθετον τεμάχιον ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου συμπληροῦται τὸ ἐλλείπον ἐνδύματος ἢ ἐν γένει προσαυξάνεται τοῦτο Ἀθῆν.: Εἶναι ὅλο ἀβγατίσματα τὸ φόρεμα. Συνών. ἀβγατίδι 1, ἀβγατιούδι.

γ) Τὸ ἐκ προσαυξήσεως προερχόμενον, τὸ πλεόνασμα πράγματός τινος Παξ.: Ἀντὰ εἶν' ἑ ἀβγάτισμα ἀπὸ τὰ λεφτά σου ποὺ τὰ δούλεψα. 2) Αὐξήσεις, ὑπερτίμησις τῆς ἀξίας πράγματός τινος σύνθηθ.: Ἐκαμαν ἀβγάτ'μα τὰ πράγματα (ὑπερετιμήθησαν) Θράκ. Συνών. ἀβγάτισι 2, ἀβγάτωμα. 3) Παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖξται κύπτουν ὅλοι καθ' ὥρισμένας ἀποστάσεις ἀπ' ἀλλήλων πλὴν ἐνός, ὅστις ὑπερπηδᾷ κατὰ σειράν ὅλους, ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος, κύπτει καὶ αὐτὸς αὐξάνων οὕτω πρὸς τὸ τέρμα τὸ μῆκος τῆς γραμμῆς, μετὰ τοῦτον δὲ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς ἀνακύπτων καὶ οὕτω καθεξῆς (ἐν τῇ σημασιολογικῇ ταύτῃ ἐξελίσσει δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἐλάττωσις τῆς γραμμῆς διὰ τῆς ἐκάστοτε ἀποχωρήσεως τοῦ πρώτου κύπτοντος) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀβγατιστής 3, ἀβγατιστό (δι' ὃ ἰδ. ἀβγατιστός 1 γ), ἀβδελλίτσα 1, αὐξητή, βαρελλάκ'ια, μακροπόταμος, σκαμνάκ'ια.

δ) Αὐξήσεις, ὑπερτίμησις τῆς ἀξίας πράγματός τινος σύνθηθ.: Ἐκαμαν ἀβγάτ'μα τὰ πράγματα (ὑπερετιμήθησαν) Θράκ. Συνών. ἀβγάτισι 2, ἀβγάτωμα.

3) Παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖξται κύπτουν ὅλοι καθ' ὥρισμένας ἀποστάσεις ἀπ' ἀλλήλων πλὴν ἐνός, ὅστις ὑπερπηδᾷ κατὰ σειράν ὅλους, ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος, κύπτει καὶ αὐτὸς αὐξάνων οὕτω πρὸς τὸ τέρμα τὸ μῆκος τῆς γραμμῆς, μετὰ τοῦτον δὲ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς ἀνακύπτων καὶ οὕτω καθεξῆς (ἐν τῇ σημασιολογικῇ ταύτῃ ἐξελίσσει δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἐλάττωσις τῆς γραμμῆς διὰ τῆς ἐκάστοτε ἀποχωρήσεως τοῦ πρώτου κύπτοντος) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀβγατιστής 3, ἀβγατιστό (δι' ὃ ἰδ. ἀβγατιστός 1 γ), ἀβδελλίτσα 1, αὐξητή, βαρελλάκ'ια, μακροπόταμος, σκαμνάκ'ια.

ἀβγατιστερός ἐπίθ. Κεφαλλ. ὕβγατιστερός Κυκλ. (Θήρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω διὰ τοῦ ἀντιπαρακειμένου ἀβγατιστός, ὁ πβ., παρασχηματισθὲν διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ αὐξανόμενος, ὁ πληθυνόμενος, ἐπὶ τροφῶν ἐν γένει πληθυνομένων κατὰ ποσότητα ἐν τῇ βράσει ἐνθ' ἄν.: Φιδὲς ἀβγατιστερός Κεφαλλ. Σουσαμάκι ἀβγατιστερό αὐτόθ. Τὸ ρύζι

εἶναι τέλεια ὕβγατιστερό, μὰ ἡ μανέστρα εἶν' ἀβγάτιστη Θήρ. Συνών. ἀβγατερός, ἀβγατιζόμενος (δι' ὃ ἰδ. ἀβγατίζω), πληθερός, ἀντίθ. ἀβγάτιστος.

ἀβγατιστής ὁ, Εὐβ. (Χαλκ. κ. ἀ.) Ἡπ. (Ἀρτ. κ. ἀ.) Μέγαρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. (λ. ἀβγατιστής) ἀβγατ'στής Σάμ. κ. ἀ. Θηλ. ἀβγατίστρα ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 59.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω.

1) Παιδιά ἄλματος, καθ' ἣν οἱ παῖξται πηδοῦν ἀπὸ τινος ἀφειρητῆς τρία πηδήματα, νικητῆς δὲ κρίνεται ὁ πηδήσας μακρότερον τῶν ἄλλων Σάμ. κ. ἀ. 2) Παιδιά, ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀβγάτα 2, ἢν ἰδ. Εὐβ. (Χαλκ. κ. ἀ.) Ἡπ. (Ἀρτ. κ. ἀ.) Μέγαρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. 3) Παιδιά, ἢ αὐτὴ πρὸς τὸ ἀβγάτισμα 3, ὁ ἰδ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

4) Θηλ. ἀβγατίστρα, γυνή, ἥτις προσαυξάνει τὸν στήμονα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ὅταν τὸ νῆμα δὲν ἀρκῇ ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀβγατιστός.

ἀβγατιστός ἐπίθ. σύνθηθ. ὕβγατιστός Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω.

1) Ὁ προσηυξημένος κατ' ἑκτασιν διὰ τῆς προσθήκης ἐτέρου τεμαχίου (ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἐπίπλων κτ.) ἢ ἀπλῶς ὁ ὑψημένος κατ' ἑκτασιν συνήθως τοπικὴν σύνθηθ.: Ἀβγατιστό ροῦχο-φόρεμα κτ. Πελοπν. (Αἴγ. κ. ἀ.) Ἀβγατιστό πετοῖ Πελοπν. (Πύλ.) Τάβλα ἀβγατιστὴ γὰ φκειάσιμο τραπεζιοῦ Πελοπν. (Τριφυλ.) Πήδημα ἀβγατιστό (ἢ ἐν τῇ παιδιᾷ ἀβγάτες (ἰδ. ἀβγάτα 2) ὑπὸ τῶν παικτῶν ὑπερπήδησις τοῦ κύπτοντος συμπαίχτου ἐκ τριῶν ἀλληλοδιαδόχων ἀποστάσεων βαθμηδὸν αὐξανομένων) Ἀθῆν. κ. ἀ. β) Οὐδ. τὸ ἀβγατιστό οὐσ. τὸ μακρὸν ξύλον, τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὸ κύριον σῶμα τοῦ ἀρότρου διὰ νὰ προσαρμολογῇ τοῦτο εἰς τὸν ζυγὸν Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Τ' ἀβγατιστό τοῦ ἀλετριοῦ. Συνών. σταβάρι. γ) Τὸ ἀβγατιστό οὐσ. παιδιᾷ, ἢ αὐτὴ μετὰ τὸ ἀβγάτισμα 3, ὁ ἰδ. Πελοπν. (Λάστ.) δ) Θηλ. ἀβγατιστὴ οὐσ. παιδιᾷ, ἢ αὐτὴ μετὰ τὸ ἀβγάτα 2, ὁ ἰδ. Ἀθῆν. Ἡπ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. 2) Ὁ ταχέως διανύων διάστημα ὁδοῦ Σέριφ.: Πρὸ ὕβγατιστὴ εἶναι ἡ δεῖνα (βαδίζει ταχύτερον τῶν ἄλλων).

3) Οὐδ. τὸ ἀβγατιστό οὐσ. τὸ μακρὸν ξύλον, τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὸ κύριον σῶμα τοῦ ἀρότρου διὰ νὰ προσαρμολογῇ τοῦτο εἰς τὸν ζυγὸν Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Τ' ἀβγατιστό τοῦ ἀλετριοῦ. Συνών. σταβάρι. γ) Τὸ ἀβγατιστό οὐσ. παιδιᾷ, ἢ αὐτὴ μετὰ τὸ ἀβγάτισμα 3, ὁ ἰδ. Πελοπν. (Λάστ.) δ) Θηλ. ἀβγατιστὴ οὐσ. παιδιᾷ, ἢ αὐτὴ μετὰ τὸ ἀβγάτα 2, ὁ ἰδ. Ἀθῆν. Ἡπ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. 2) Ὁ ταχέως διανύων διάστημα ὁδοῦ Σέριφ.: Πρὸ ὕβγατιστὴ εἶναι ἡ δεῖνα (βαδίζει ταχύτερον τῶν ἄλλων).

4) Θηλ. ἀβγατιστὴ οὐσ. παιδιᾷ, ἢ αὐτὴ μετὰ τὸ ἀβγάτα 2, ὁ ἰδ. Ἀθῆν. Ἡπ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. 2) Ὁ ταχέως διανύων διάστημα ὁδοῦ Σέριφ.: Πρὸ ὕβγατιστὴ εἶναι ἡ δεῖνα (βαδίζει ταχύτερον τῶν ἄλλων).

5) Θηλ. ἀβγατιστὴ οὐσ. παιδιᾷ, ἢ αὐτὴ μετὰ τὸ ἀβγάτα 2, ὁ ἰδ. Ἀθῆν. Ἡπ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. 2) Ὁ ταχέως διανύων διάστημα ὁδοῦ Σέριφ.: Πρὸ ὕβγατιστὴ εἶναι ἡ δεῖνα (βαδίζει ταχύτερον τῶν ἄλλων).

ἀβγάτιστος ἐπίθ. Θήρ. κ. ἀ.

Ἡ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ὕβγατίζω (ἰδ. ἀβγατίζω) ἢ ἐκ τοῦ ἀβγατιστός ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου καὶ νομισθέντος τοῦ ἀρκτικοῦ α ὡς στερητ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 50.

Ὁ μὴ πολλαπλασιαζόμενος, ἐπὶ τροφῶν μὴ αὐξανομένων ἐν τῇ βράσει κατὰ ποσότητα: Μανέστρα ἀβγάτιστη. Ρύζι ἀβγάτιστο. Ἀντίθ. ἀβγατερός, ἀβγατιστερός, πληθερός.

ἀβγάτος ἐπίθ. Ἡπ. (Ἀρτ.) Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀβγάτος.

1) Ὁ πλήρης ψῶν, συνήθως ἐπὶ ἰχθύων κτ. Πάρ. κ. ἀ.: Κάβουρας ἀβγάτος Πάρ. Ἡ σημ. ἤδη παρὰ Προδρόμ. Κατὰ ἡγουμένων 3,153 (ἐκδ. Hesselting - Pernot σ. 55) «καὶ κέφαλος τριπίθαμος ἀβγάτος ἐκ τὸ Ρήγιν». Συνών. ἀβγωμένος (ἰδ. ἀβγώνω). 2) Ὁ ἔχων μεγάλους ὄρχεις, συνήθως ἐπὶ ἀνθρώπου Ἡπ. (Ἀρτ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. Συνών. βαρβάτος. β) Μεταφ. ὁ